

og fordelagtige arbejdsvilkår samt til beskyttelse mod arbejdsløshed", og

som har bemærket sig bestemmelserne i de gældende internationale ILO-konventioner og -henstillinger, som direkte berører beskæftigelsespolitikken, i særdeleshed konventionen og henstillingen af 1948 om arbejdsanvisning, henstillingen af 1949 om erhvervsvejledning, henstillingen af 1962 om erhvervsmæssig uddannelse samt konventionen og henstillingen af 1958 om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, og

som mener, at disse konventioner og henstillinger bør indgå som led i et mere omfattende internationalt program for økonomisk ekspansion på grundlag af fuld og produktiv beskæftigelse efter frit valg, og

som er blevet enig om vedtagelsen af visse forslag med hensyn til beskæftigelsespolitik, der er optaget som 8. punkt på mødets dagsorden, og

som har besluttet, at disse forslag skal tage form af en henstilling,

vedtager i dag den 9. juli 1964 følgende henstilling, der betegnes henstillingen af 1964 om beskæftigelsespolitik:

I. Beskæftigelsespolitikens mål.

1. (1) Med henblik på at fremme økonomisk vækst og udvikling, højne levestandarden, imødekomme arbejdskraftbehovene samt løse arbejdsløsheds- og underbeskæftigelsesproblemet, bør et af de vigtigste mål for hver enkelt medlemsstat være at udarbejde og gennemføre en aktiv politik, der tager sigte på fremme af fuld og produktiv beskæftigelse på grundlag af frit valg.

(2) Denne politik bør gå ud på at sikre,

- a) at der er arbejde til alle arbejdssøgende;
- b) at dette arbejde er så produktivt som muligt;
- c) at der er frihed med hensyn til valg af beskæftigelse, og at den enkelte arbejder i videst muligt omfang har adgang til at uddanne sig til og anvende sine færdigheder og evner ved et arbejde, som egner sig for ham, uden hensyn til race, hudfarve, religion, politisk anskuelse, national afstamning eller social oprindelse.

(3) Denne politik bør nøje afpasses efter den økonomiske udvikling og det indbyrdes forhold mellem beskæftigelsespolitikken og anden økonomisk og social politik og bør gennemføres ved metoder, der er i overensstemmelse med det enkelte lands forhold og praksis.

II. Almindelige principper for beskæftigelsespolitik.

2. Beskæftigelsespolitikens mål bør klart defineres og offentliggøres, om muligt i form af kvantitative mål for økonomisk udvikling og beskæftigelse.

3. Der bør ved udarbejdelse af programmer for udvikling og anvendelse af arbejdskraft forhandles med repræsentanter for arbejdsgivere og arbejdere samt deres organisationer, og disse bør medvirke ved gennemførelsen af sådanne programmer efter principperne i henstillingen af 1960 om forhandling og samarbejde inden for de enkelte erhvervsgræne og på landsomfattende grundlag mellem offentlige myndigheder og arbejdsgiver- og arbejderorganisationer.

4. (1) Beskæftigelsespolitikken bør udarbejdes på grundlag af analytiske undersøgelser af den nuværende og fremtidige størrelse og fordeling af arbejdskraften, beskæftigelsen, arbejdsløsheden og underbeskæftigelsen.

(2) Der bør anvendes tilstrækkelige midler til indsamling af statistiske oplysninger, udarbejdelse af analyser og udsendelse af resultaterne.

5. (1) Enhver medlemsstat bør erkende betydningen af at opbygge produktionsmidler og bringe de menneskelige ressourcer til fuld udvikling, f. eks. gennem uddannelse, erhvervsvejledning og faglig oplæring, sundhedsforanstaltninger og boligbyggeri, og bør søge at opretholde en passende balance mellem udgifterne til disse forskellige formål.

(2) Enhver medlemsstat bør træffe de fornødne foranstaltninger til at bistå arbejdere, herunder unge mennesker og andre, der er nye på arbejdsmarkedet, med at finde egnet og produktiv beskæftigelse og med at tilpasse sig erhvervslivets skiftende behov.

(3) Ved gennemførelsen af bestemmelserne i nærværende stykke bør der i særlig grad tages hensyn til bestemmelserne i henstillingen af 1949 om erhvervsvejledning, henstillingen af 1962 om erhvervsmæssig uddannelse samt konventionen og henstillingen af 1948 om arbejdsanvisning.

6. (1) Beskæftigelsespolitikken bør koordineres med og gennemføres inden for rammerne af den almindelige økonomiske og sociale politik, herunder økonomisk planlægning i lande, hvor denne metode anvendes.

(2) Enhver medlemsstat bør i samråd med arbejdsgivere og arbejdere samt deres organisationer og under hensyntagen til disses bemyndigelse til selv at træffe afgørelser og deres opgaver på visse af de pågældende områder undersøge forholdet mellem beskæftigelsespolitiske foranstaltninger og andre vigtige afgørelser inden for den økonomiske og sociale politik med henblik på en gensidig styrkelse af dem.

7. (1) Såfremt der er tilmeldte arbejdssøgende, til hvem det må antages, at der ikke kan skaffes arbej-